

Voorafgaand akkoord – Verzekeringsbemiddeling: definitie

Conform artikel 11 van het koninklijk besluit van 23 augustus 2004 tot uitvoering van artikel 63, §§ 1 en 3, van de wet van 2 augustus 2002 betreffende het toezicht op de financiële sector en de financiële diensten, publiceert de FSMA hierna de samenvatting van een door haar directiecomité behandelde aanvraag tot voorafgaand akkoord en van zijn beslissing ter zake, na weglating van de nominatieve en vertrouwelijke gegevens.

De aanvraag had betrekking op de toepassing van artikel 1, 1°, van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekerings- en herverzekeringsbemiddeling en de distributie van verzekeringen (hierna “wet van 27 maart 1995” genoemd). De FSMA werd meer bepaald verzocht te bevestigen dat de door de aanvrager voorgenomen tussenkomst in het kader van een project rond bankverzekering op afstand via het internet, niet onder de definitie van verzekeringsbemiddeling viel.

De voorgenomen activiteit beperkte zich tot de toekenning van een bankkaart die het mogelijk maakte om, met behulp van de bankhandtekening (via de bankkaart en de daaraan verbonden pincode), inschrijvingsorders en orders tot wijziging van bepaalde, door een verzekeringsonderneming via het internet aangeboden, verzekeringsovereenkomsten te ondertekenen. De aanvrager kwam dus niet tussen bij het aanmaken van de webpagina's of bij de verwerking en goedkeuring van de orders. Die procedure werd integraal door de betrokken verzekeringsonderneming uitgewerkt en gesuperviseerd.

De voorgenomen activiteit kon niet worden gezien als “het verrichten van voorbereidend werk tot het sluiten van verzekeringsovereenkomsten” in de zin van artikel 1, 1°, van de wet van 27 maart 1995, omdat er geen sprake was van enige informatieverstrekking of -vergaring. Zij kon evenmin worden beschouwd als een activiteit die bestond in “het sluiten van verzekeringsovereenkomsten” in naam en voor rekening van een verzekeringsonderneming, omdat een vertegenwoordigingsbevoegdheid voor het sluiten van dergelijke overeenkomsten ontbrak. Verder kon de voorgenomen tussenkomst duidelijk ook niet als “het adviseren over verzekeringsovereenkomsten”, “het aanbieden of voorstellen van verzekeringsovereenkomsten” of “het assisteren bij het beheer en de uitvoering ervan” worden gekwalificeerd. De door de aanvrager voorgenomen activiteit beantwoordde bijgevolg niet aan de definitie van verzekeringsbemiddeling in de zin van artikel 1, 1°, van de wet van 27 maart 1995.

Bovendien vond de tussenkomst van de aanvrager plaats nadat de verzekeringnemer en de verzekeringsonderneming met elkaar in contact waren gekomen met het oog op het sluiten van een verzekeringsovereenkomst.

De FSMA heeft dan ook geoordeeld dat, in de huidige stand van het Belgisch recht en onder voorbehoud van de beoordeling door de hoven en rechtbanken, het feit dat die orders zouden worden gegeven met behulp van een door de aanvrager toegekende bankkaart, en het feit dat in het kader van die orders de elektronische bankhandtekening zou worden gebruikt, op zich niet tot gevolg hadden dat de tussenkomst van de aanvrager als een verzekeringsbemiddelingsactiviteit in de zin van artikel 1, 1°, van de wet van 27 maart 1995 diende te worden beschouwd.